

העם

"עצוב לצ"ן זאת..."

העיתון הפרוישראני מייסר את המדינה על מכירת נשק לרצוחים

לא די בחלומים, המתפרסמים בכל כמה ימים בעיתוני העולם, שבהם מופיעים חיילי צה"ל בדמות קלגסים של צבא כיבוש. לא די בידועות המתפרסמות בעיתוני העולם כימעט מדי יום על הפגנות, פיצוץ בתים, שביחות, סגירת אוניברסיטות ועיתונים ב"גדה המערבית, המעניקות לישראל דימוי של מדינה קולוניאלית. נוספות על כך ידיעות המתארות רות את ישראל כספקית נשק חס"רת מצפון למישרים של דיכוי ורצח ברחבי העולם.

בישראל ממונים על שטח זה טכנוקראטים ציניים. בהשראת שר הביטחון (הנוכחי וקודמיו), עם או בלי אריה נגור, הם עושים את עסקיהם כשעיניהם נשאות אל ה"סטטיסטיקה של הכנסות היצוא, מבלי להתעניין בנוק העצום הנגרם לישראל בדעת-הקהל העולמית — נוק העולה, אולי, בעשרות מיליארדים על התועלת ה"כלכלית".

דוגמה לכך יכול לשמש מאמר ראשי, שהתפרסם השבוע בעיתון החשוב ביותר בעולם, ניו יורק טיימס — עיתון פרוישראלי מובהק, שבו ממלאים יהודים תפקיד מכריע בקרב העורכים, הקוראים והמפרסמים.

המאמר נושא את הכותרת "אמוק בגואטמלה".

וזו לשונו במדויק: דיפלומט קרא לגואטמלה "מר" חקדימים העומד להחרש". עכ"שיו זה מתרחש.

אין חידוש באלימות בארץ זו. במילחמה המיותרת שבין אימין ו"השמאל ניספו אולי 30 אלף נפש ב-15 שנים. החידוש הוא בקצב ההרג — ובבזבז החדש שרוחש ה"מיסטר הנוקשה לדעת-הקהל ה"אמריקאית. על כך יש להתייבול בגמולו.

שליטי גואטמלה שאבו תחילה עידוד מבחירתו של רונלד רגן. הם סברו כי ממשלתו תמצא דרך לעקירת החוקים להבטחת זכויות האדם, ותחדש את אספקת הנשק האמריקאי, שהופסקה ב-1977. הם

שאבו עידוד נוסף משליחותו של רונלד וולטרס, גנרל מכובד בדימוס, שנשלח על-ידי ושינגטון כי שליח של רצון טוב.

הגנרל וולטרס אכן הציע לבטל את האמברגו ולהתיר את אספקת תו של ציוד "לאי-קטלני" בסך 2.5 מיליון דולר. אך הוא תבע בתמורה שמשלח גואטמלה תיתן סימן כלשהו לכך שהיא תצמצם את טבח יריביה — אינדיאנים, לוחמי-גרילה או נוצרים-דמוקרטיים. נאמר לו שלא יתחב את אפו לענייני הזולת. נאמר לו גם שאפשר להשיג את הנשק במקום אחר, בארגנטינה וכן — עצוב לצ"ן זאת — בישראל.

ממשלת רגן החליטה, בתבונה, להניח לגואטמלה לדאוג לעצמה. כך היא נמנעה משותפות-לפשע במעשי-הטבח שאירעו לאחר מכן — רצח 45 איכרים בחג של יום-ראשון בספטמבר האחרון, ועכשיו חטיפתם ורציחתם של 50 כפריים על-ידי "תוקפים שלא זוהו".

האלימות נועדה, מן הסתם, לייצור אווירה של השלמה לקראת הבחירות שתערכנה במרס הקרוב, כאשר גנרל גואטמלה אחר ימסור את השלטון לרעהו. הבחירות הן הצגה שאינה ראויה לכל שבח מצד ושינגטון.

על גבי הנייר, לפחות, אימצה לעצמה ממשלת-רגן לא מכבר מדיניות קשוחה למען זכויות האדם. היה לה הרבה מה לומר על הדיכוי הצבאי בפולין. מתי הביט גם דרומה?

עד כאן המאמר הראשי של ניו יורק טיימס. להמוני קוראיו, צמרת החברה האמריקאית, היה בו מסר ברור: ישראל היא המספקת את הנשק לכנופייה הפאשיסטית הרצחנית השולטת בגואטמלה. ישראל היא שותפה-לפשע במעשי-טבח מחרידים, שבהם מושגים מדים האינדיאנים ואנשי המרוס המתון (הנוצרים-דמוקרטים), ולא רק לוחמי-גרילה שמאליים. וכל זאת — אחרי שארצות-הברית עצמה גיערה את חוצנה מכך.

כך, יום אחרי יום, נשחקת תדמיתה הקודמת של ישראל, כ"דמוקרטיה היחידה במזרח התיכון" וכ"מדינה ליברלית והומאנית, ובאה במקומה תדמית שונה לגמרי. לתדמית זו עלולה להיות השפעה רבה כאשר יידרשו העמים לחוש לעזרת ישראל בשעת-צרה. לתמוך במעשיה או להושיט לה סיוע מדיני.

ter of opponents, whether Indians, guerrillas or Christian Democrats. He was told to mind his own business. He was further told that weapons could be gotten elsewhere — from Argentina or (sad to record) Israel.

Wisely, the Reagan administration decided to let Guatemala fend for itself. It thus avoided complicity in subsequent massacres — 45 peasants at a Sunday fiesta last September and now the kidnapping and murder of 50 villagers by "unidentified attackers."

The violence presumably creates the proper mood of compliance for elections next March, when one Guatemalan general is scheduled to yield power to another. The vote will be a charade that deserves no further commendation from Washington.

On paper, at least, the Reagan administration recently adopted a sturdy human rights policy. And it has had plenty to say about military repression in Poland. When will it also look south?

THE NEW YORK TIMES.

הממשלה

מימשל מיוחד במינו

השרים רגזו על

אריאל שרון — וזכנו

הם תקפו את מצריים.

ביטחון הממשלה של ישראל לור בשת עתה צביון מיוחד-במינו. בראש המדינה עומדים המוסדות הבאים:

ראש-הממשלה, מנחם בגין, הנמצא על המדינה מכאשר הגלגלים המושאלו שלו (ראה עמוד 10). כאשר הוא מחליט על משהו — פיזיוויים לסחטני-הפינוי בימית, ביטול מיזכר-ההבנה עם ארצות-הברית, שלילת זכות-הבחירה למוסדות האוטונומיה מהערבים תושבי-ירושלים — הוא מחליט לבדו, והחלטתו היא סופית. מחליט העניינים שאינם מעניינים אותו, הוא נשאר רחוק מהממשלה, ומצוי רק כבורג בין השרים הנציים.

שר-הביטחון, אריאל שרון, הפועל כגוף-מימשל עצמאי, המנהל מדיניות משלו, ומצפוף ב"גלוי על שאר חברי-הממשלה. הממשלה, בלי בגין ושרון, המקבלת החלטות בעניינים פחות חשובים, תוך רטינה מתמדת על שר-הביטחון, השגוא על מרבית השרים.

הכנסת, שהפכה חותמת גומי חסרת כל השפעה שהיא, ו-

A diplomat has called Guatemala "a blood-bath waiting to happen." It's happening.

Violence is hardly new there. The unceasing war between Guatemala's right and left has claimed perhaps 30,000 lives in 15 years. What is different is the tempo of the killing — and the new contempt for American opinion by a hard-nosed regime. The disdain ought to be repaid in kind.

Guatemala's rulers were at first encouraged by Ronald Reagan's election. They reckoned his administration would find a way around human rights laws and scruples and resume the shipment of American weapons, which had been suspended in 1977. They were further encouraged last May when Washington sent Vernon Walters, a trusted retired general, as a good-will emissary.

Gen. Walters did indeed propose lifting the embargo to permit shipping \$2.5 million worth of "nonlethal" equipment. But he asked in return for some sign that Guatemala's government was moderating the slaugh-

אל, המוקנות את רעיון האוטונורי מיה מכל תוכן. השאלה שהתבקשה: האם היו אותם השרים אמורים את ההיפך, אילו השמיע אריאל שרון ידיעות שליליות על עמדות מצריים?

ביטחון

לישון בשקט

המאבק הישן בין חיים

ברייב ואריאל שרון

נכנס לסיבוב חדש.

שאלה: האם אתה ישן בשקט כאשר אריק שרון הוא שר-הביטחון?

חיים ברייב: לא, המחשבה הזאת מטרידה אותי מאוד. אני רואה אותו כאדם בלתי-אחראי ובלתי-אמון. הוא מנסה לפעמים לשחק את המדינאי השקול והרגוע, אבל אחר-כך הוא המיקר-מנהל פרוץ החוצה טיבעו ה"אמיתי — ביחסים כלפי עובדי מישרד-הביטחון, בפרשת גנרל, למ בחלטות פיתאומיות קשור לאר דיניות פתאומיות, אני בהחלט חרד מאוד למה שעלול לקרות — הן מבחינה הביטחונית הכללית, הן בקשר ליחסים בתוך מישרד-הביטחון ובתוך צה"ל.

זהו הקטע המלא על אריק שרון בראיון שהעניק חיים ברייב, למטכ"ל-לשעבר ומזכיר מיפ לגת-העבודה, לירחון-המיפלגה חינון. שידור ידיעה על כך ב"רדיו בשבת, עוד לפני הופעת הגליון, הוא שגרם לסערה, כאשר מנחם בגין ביקש מהרדיו להתנצל על כך, ובכך מנע את המשך שידורו.

שינאה ישנה. ברייב ושרון מכירים זה את זה היטב ועל כן הם שונאים זה את זה. אין זו שינאה חדשה. היא חזרה לה לפני שנים רבות. היה זה חיים ברייב שבלם את התקדמות שרון בצבא. שרון פרש מצה"ל — או גורש ממנו, לדבריו — אחרי שחניכו ויורשו של ברייב, דויד ("דדו") אלעזר, החליט כי הוא לא יהיה הרמטכ"ל הבא. כי שרון שרון לצה"ל ביום-הכיפורים, פתח בנגמ"ש-הפיקוד שלו במלחמת-הגנרלים, כשהיעד העיקרי להתקפה היה ברייב. לפני כן התנגד שרון להקמת קו ברייב, גם מבחינה אישית, הניגוד בין השניים בולט. ברייב מדבר לאט, בקול נמוך. שרון מדבר מהר, בקול גבוה. ברייב מפגין תמיד שלושה מוחלטת. שרון הוא איש הסערות.

אחרי שנים רבות של מאבקים בצה"ל, העתיקו השניים עכשיו את מאבקם לזירה המדינית. היריה של ברייב במינון לא היתה אלא פתיחת סיבוב נוסף.

שבה מתרועעים רודפי-פירוטומ למיניהם. האופוזיציה משותקת לחלוטין, כשחבריה עוסקים בעיר קר במאבק טוטאלי של הכל בכל. יצחק רבין מופיע פעם נכץ (לבי נון) ופעם כיונה (זכות-בחירה ל"ערכים בירושלים). מוטה גור מרפיץ באחד הימים כיונה ולמחרת נכץ, המשבח את דתי-ישראל והמתחף למיפלגות הדתיות. מלי-את-הכנסת מושבתת למעשה, כשר היא פועלת במשך שבע שעות ב"שבוע וטוחנת מי.

במצב זה אין לשום עניין — שגרתי, חשוב ואף חיוני — סיר כיו לזכות בטיפול ענייני. החלל-טות מחקבלות והעמדות נקבעות על-פי שיקולים שאין להם דבר עם הנושא עצמו.

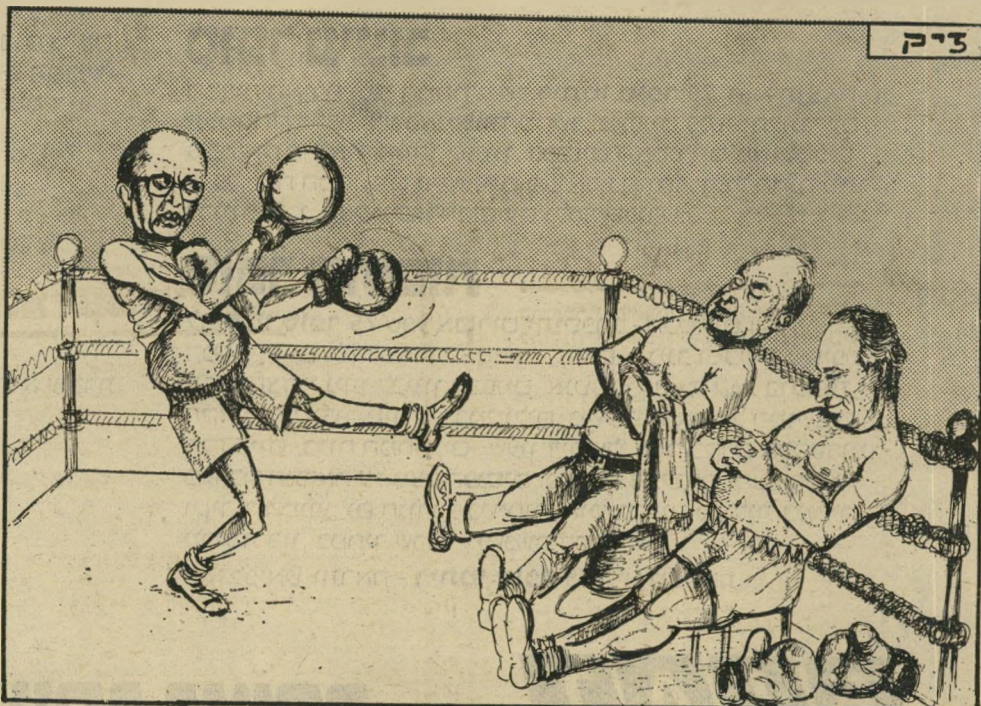
בורות ופירוטומת. דוגמה לכך ניתנה השבוע, כאשר נסע אריק שרון למצריים. חברי-הממשלה רשנו שנסע בלי היתר ריש"מ, וישו בכך את נוסף לזילזולו במוסד זה. מכוון שאריק נסע ב"תיאום עם ראש-הממשלה ושר-החוץ, היה ברור כי הריטינה מת-ייחסת לאקט הפורמלי בלבד, ראש-הממשלה בפועל, דויד לוי, ביקש להעביר את הדברים לבגין, אילו היו הדברים מצטמצמים בכך, לא היה נגרם שום נזק ממשי. אך הם הרחיקו לכת.

שרון שיגר מצריים ידיעות אופטימיות על הישגיו. לא היה ב"כך פלא, כי המצרים נהגים, כמו תמיד, בגמישות רבה בכל הנוגע לסוגיות הקשורות בנסיגה מסיני. גמישות זו נשאתר בעינה, ואף גוברת, ככל שמתקרב מועד הנסיגה הסופית.

אמנם, אריק לא התקבל בידדות על-ידי העיתונות המצרית. זו תקפה אותו קשות. אחת הסיבות: בטאקט האופייני לו, השמיע שרון ערב נסיעתו את דעתו כי יש להרוס את התשתית הבבלי-ימית כדי למנוע מן המצרים את האפשרות להתיישב באזור זה. החזון לרייב בונות מצרית מלאה.

אך חברי-הממשלה רגזו על ידיעות האופטימיות של שרון במצריים, והם הגיבו במטח של התקפות — על מצריים, ביישבת-הממשלה הושמעו דברים קשים ביותר נגד מצריים, שחלקם נבעו מבורות מדיהמה, חלקם מתאוות פירוטומת, אך השינאה לאריק היתה הגורם העיקרי.

קבוצת תוקפי-מצריים היתה זהה, כאילו במקרה, עם קבוצת-העסקנים המתארגנת לבלימת דרכו של אריק. בראשה עמד שר-החוץ, ירייב, בו העיקרי של שרון במאבק על ירושת בגין. נאמר כי מצריים מפיי רה את ההסכם, מפני שהיא מקדמת בברכה (מילולית) כל יוזמת שלום בעולם הערבי. נאמר שהיא מפירה את רוח קמפ-דייוויד, מפני שאינה מקבלת את עמדות ישר-

אופוזיציה לוחמת